

מסורת הש"ס

(א) עירובין ל: חגיגה סה.
 גיטין ח: (ב) עירובין סג:
 (ג) וי"ג, (ד) וי"ג, (ה) וי"ג,
 (ו) וי"ג, (ז) וי"ג, (ח) וי"ג,
 (ט) וי"ג, (י) וי"ג, (יא) וי"ג,
 (יב) וי"ג, (יג) וי"ג, (יד) וי"ג,
 (טו) וי"ג, (טז) וי"ג, (יז) וי"ג,
 (יח) וי"ג, (יט) וי"ג, (כ) וי"ג,
 (כא) וי"ג, (כב) וי"ג, (כג) וי"ג,
 (כד) וי"ג, (כה) וי"ג, (כו) וי"ג,
 (כז) וי"ג, (כח) וי"ג, (כט) וי"ג,
 (ל) וי"ג, (לא) וי"ג, (לב) וי"ג,
 (לג) וי"ג, (לד) וי"ג, (לה) וי"ג,
 (לו) וי"ג, (לז) וי"ג, (לח) וי"ג,
 (לט) וי"ג, (לע"ב)

הגותות הב"ח

מאי לאו דרבי סבר משום אירא. ^(א)לחזיר מתעלה כשן פתחין חו דרך לחזיר ארץ העמים: ור' יוסי בר' י' משום אירא ויפין ויפין ויפין שיהיה ת הנושא הוא טעור: לא דרובי ענלא ^(ב)משום גושא. אבל הכא דהא קמיפלגי דרבי דתעמא קסבר אהל זרוק ולא שמיא אהל ולא ר' יהושע דהפסק וכתבא דמחלך ממנש דגבי קרקע דמי ר' יוסי בר' יהודה סבר דשמיא אהל: וספניא ר' יוסי בר' יהודה אמר כיבס מלחא כלים וזרקא דגבי ^(ג)המא ^(ד)באהל טעמא. וכל הכלים תעבדו. ללחא קסבר דלאה זרוק ולא שמיא אהל ולא ר' יהושע דהפסק: כלל: ואס' כיבס מונחא טעורא. דכיון דמונחא הויא לה כאהל קצוב ומלחא כפי הנומחא ואלא חו כאהל זרוק: ^(ה)בני דרובי ענלא משום אירא. והיינו טעמא דמטמר ר' יוסי בר' יהודה משום דקסבר ר' נכנס לארץ העמים כשיהיה מוניה ומגל מילחא דלא שמיא הוא מוניה ומגל מילחא לא גזרי ביה רענ: וספניא. דמשייעא ליה: הנכנס כו' בקרון ובספינה ובאיסקריא. כלומר וקסריה גזירה ^(ו)היה שם אס' אספיקא שבה דהיינו מורן וקרוי ^(ז)חמ"ט צלעו. משום דמילחא ר' יוחנן גזרי בה רענ וזה ^(ח)ממנ' ד' יוסי בר' יהודה היא: ואליעזר אימא. דכ"ע משום גושא ולכ"ע נמי אהל זרוק שמיא אהל ואלי דקא

הגהות מהר"ב
רנשבורג

אימא. דר"ע משום גושא וליכ' נמי אהל זרוק שמה אהל ויהי דקא מטמא (י) הכא מטמא דקסבר גזירה שמה מיבא ומגבלו (ז) יוס' לז' גזר: "והספינו חינו מטמא עד שיצוה ראשו ורובו. וזרק מיבא מלאה כלים על פני המת ט" וזרק לאו עשיה אלא כיון דהוריקא ומצוי לה חורט כלי ולשונם קסבר אהל" בפיסא ואם היתה מונחת טעוריה אע"פ **רב הסדא לא שנו.** דימי חטוטו אין עול **מועטא.** (י) (ז) בזמן שקבל עליו מירות אהרן עשרה ימים ונחלש שאין חללו ימים מארץ עולין (ז) נשמיירו לו כלי צרעת: **שקבל כניירות מרובה.** שקיבל על מירותו עד שלא עברו לו יום ומגבלו והחלי ועדיין (ז) נשמיירו שם לו יום כדי עולין לו מן המנין ואינו חלש לשמור לאו לגיירות לאחר מגבלותיו עד צרעתו: **מאי למחני?** דבמירות מועטת קאי והא קמי את הקודמין ובזכו מירות קאי אלימא ומי מציא אמרת דאינו סותר את הקודמין ומגבלתו מן הצרעת וליכא דלץ בידה

דנקל הוא להוויא בקרוק ובספינה וזה
בשדה חיבה ומגדל דפליג ר' יוסי בר
אבא ר' שנייטא בנתרלן לבינא בארן הו
ורוק שמה אהל והיה ר' יוסי בר
הספקין בחילתן רעמו דמי רעמו
מירוחא אלא במירות מעטת ש' ל'
אינו יכול לגלה לקוף ל' מחילת ימי
משנתרפא ומספר ימי **אבל** במירות

מוסף רש"י

הנכנס לארץ העמים.
ארץ העמים מעממה באל,
בשירה. מרכנת נים
עגלה עשירה מקוסקא
(ערובין ז') ונושאים אותה
בארץ (גיסין ח') ומגדל,
משט"ר (ערובין ז').

כהן גדול פרק שביעי נזיר

עליה ואילו הכא כיון דנכנס
פתחים הו' טמא שהרי נכנס
ודם סבר משום גושא. ולא
כנה ומגדל מפסיק בינו לבין

אלימא כתנאי ^אהנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל *רבי מטמא ורבי יוסי ברבי יהודה מטהר מאי לאו רבי סבר משום אווירא ור' יוסי בר' יהודה סבר משום גושא לא דכולי עלמא משום גושא מר סבר אהל ורוק שמיא אהל ומר סבר ^בלא שמיא אהל והתניא רבי יוסי ברבי יהודה אומר תיבה שהיא מלאה כלים ותרקה על פני כרמא באהל טמאה ואם היתה מונחת מטהורה אלא דכולי עלמא משום אווירא ומר סבר כיון ^גדלא שכיחא לא גזרו ביה רבנן ומר סבר אע"ג דלא שכיחא גזרו ביה רבנן והתניא ^דהנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל מטהור בקרון ובספינה ובאיסקריא טמא ואיבעית אימא הכא שמא יוציא ראשו ורובו לשם פליגא והתניא ר' יוסי בר' יהודה אומר הנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל מטהור עד שיוציא לשם ראשו או רובו: ומתחיל ומונה: אמר רב חסדא ל"ש אלא בניירות מועטת אבל בניירות מרובה מיסקל גמי סלקין ליה מתיב רב שרביא ^המתחיל ומונה מיד ואין מבטל בהן את הקודמין במאי אלימא בניירות מועטת קבעי גידול שיער אלא

וַיֹּאֵל רָאשׁוֹ וּרְבוֹנוֹ חוֹן מִשְׁחֶהֱ
א. דַּמְסִיעַם בֹּ לֵיה דְרִ יוֹסִי
וְהָא דַּמְרִי דְרִ יוֹסִי בְרִי לְעִיל
מִקָּא לֵה מִשּׁוֹס דְקִסְבֵּר אֶחָל
חֶלֶק לֵה מְמוֹתֵה לְמִמּוֹתֵה
לְזִדּוֹק שְׁמִיה אֶחָל וְסִי דַּמְרִי
לְדִוְרֵחִי דַּמְטַלְטֵל לֵה: אִמֵּר
לֵי מִן הַמִּנְיָן: אֲלָא בְּנִינִי
מְשַׁלְּטִים יוֹסִי וְנִתְּנֵה עֲלֵיהֶם
עֲוִילִין לֵי מִן הַמִּנְיָן שְׁמֵא
וְיֹדֵל שִׁיעַר לְאַחַר תַּגְלֻמֹּתֵה שֶׁל
יִמְחָא יוֹסִי וְנִתְּנֵה בְּחֻן יִמִּי
חֶלֶק בְּשֵׁי תַּגְלֻמֹּתֵה שֶׁל דַּמְרִי
גִּידוֹל שִׁיעַר אֶחָל יִמִּי חֲלוּטֵי
לֵי מִן כְּדִי דְרִי שִׁיעַר מְמוֹתֵה
בְּכָר שְׂרִבְיָא. מִי מִזִּית דִּיִּקָּא
מִתְחִיל וּמוֹתֵה מִדּ וְאִינוּ סוֹתֵר
בְּנִינִינִי מְעִיטֵה שֶׁל שְׁלֵשִׁים יוֹסִי
וְהָא בְּכֵי גִידוֹל שִׁיעַר. לְאַחַר
ל שִׁיעַר פְּחוֹת מְשַׁלְּטִים יוֹסִי:
אֲלָא

[illegible]

לִימָא בְּתַנּוּאֵי. אִי מִשּׁוּם
יְהוּדָה מְטִיבֵר. דְּסִבְבָּ
מְרוּק שְׂמִיָּה אֶהֱל טַהוּר: וְ
עַל פְּנֵי הַמַּת טַמְאָה דְּהוּי

נה.

ס"ה א ב ח"י פ"ח מהל'
טומאת מת הלכה ה':

נוסחת הריב"ן

[illegible]

לעזי רש"י

מש"ט. תורן.

פי' הרא"ש

אדם ארץ כדע' משום שגור
ורב דמטאט רב דמטאט
זרק. פי' המטטל ע"י
אדם או כיהמה הנאשם
אחרי לאו שהיה לחיות
בפי' הנאשמה וכו' שכל
שימה אלה ועד' משבת
המנפחת וספירה שיה
ע"ם המ' דת' דת' כמסכת
אלהות שאין חוצצין כפי'
הי' תאמאלו א"ל כמציאן
מישום דרגלי אלה אדם
כיהמה הנאשם וכו' שכל
נוגעין בארץ עדיף שח';
והנתיב בנתיבות. א"ל
יודת' אר' חבה שיה
מלאה כלם וזרק על
פי' המ' שמה אלה
דזרק באלוהי ה' נטילת'
המנפחת ולא שמה אלה
ואם יודת' כיהמה אלה
פי' נתנת ע"י דת' בהמה
או אדם הנאשם אלה;
דראהו וזק שמה אלה;
א"ל ראינ' א"ל ראינ' כדע'
משום אוראלי וספ' מטאט
[רב] ר"י ר"י ר"י
כדע' בעצמור על הגשם
אל הנכנס לה כקרון אל
בספירה וזה גזר על
איהל אבל בשדה חבה
ומגדל אל נזר: והנתיב
בנתיבות ומיית' וספ' שיה
דאינ' אל דמטאט כקרון
המנפחת ומטאט שיה
חבה משום משום מלכות
א"ל שיה אלה: ואנשי'
כדע' משום שגור פי'
אל דמטאט א"ל שיה
שדה חבה ומגדל לקרון
וספירה אלה דקארסות
כדע' משום אוראלי וכו'
דמטאט שיה חבה
ומגדל שיה דמטאט אל
שיה אלה נזר וכו' שגור
ואל דמטאט ר"י ר"י יודת'
[ומגדל]
משום אוראלי וזק שיה
אלה כדע' לפלוגיתו;
לעיל לקרון אל ספירה
דמטאט משום דבר שח'
א"ל דמטאט וזרוב חבה
איהל אל הגשם אל
שדה חבה ומגדל
שכל כ"ל לפחות הילת'
לדעת' אלה והנתיב
בנתיבות הנכנס וכו' שיה
רש' שיה אלה וזק שח'
לשם אלה אל דמטאט
כקרון אל בספירה משום
לדעת' משום אוראלי וזק
שיה חבה ומגדל אל
שח' א"ל דמטאט ר"י ר"י
ספיר' אל עול' אל ימי'
לדעת' אלה בנתיבות
נזר: וזה גזר על נתיבות

כל כשיחשבו מצרעתו צריך לגלח לצרעתו ואחר אותה תגלחת צריך לנהוג ביוצת עד שיהא שער ראוי לתגלחת דאין גידול שער מחול מ' ויום אבל בבני מרובה שאר ימי צרעתו נשארו נדיר שער מילקל ומי מלקל יחי: מחבר רב שריא מחלי ומנה מיד ואינו מבטל את הקדושים הינו מח' אלא שבהיא הכהן וא' בבנייתו מועט של י' ויום הכי קאמר דאנו מח' א' שער מילקל ומי מלקל יחי: מחבר רב שריא מחלי ומנה מיד ואינו מבטל את הקדושים הינו מח' אלא שבהיא הכהן וא' בבנייתו מועט של י' ויום הכי קאמר דאנו מח' א'